

A Fővárosi Ítéltábla a Benkőné dr. Valentinyi Ágnes ügyvéd (....) által képviselt I.rendű felperes neve(....) I. rendű és II.rendű felperes neve(....) II. rendű felpereseknek, a dr. Kiss Attila ügyvéd (...) által képviselt I.rendű alperes neve(I.rendű alperes címe) I. rendű, a dr. Baritsa Katalin ügyvéd (II.rendű alperes címe) által képviselt Vízvári és Társai Ügyvédi Iroda (II.rendű alperes címe) II. rendű, a dr. Baranyai Nándor jogtanácsos által képviselt Budapest Rendőr-főkapitányság (....) III. rendű, az Országos Bírósági Hivatal (... fél címe 6) által képviselt IV.rendű alperes neve(...) IV. rendű és a személyesen eljáró dr. Vízvári Vendel (II.rendű alperes címe) V. rendű alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében - mely perbe a II. és V. rendű alperesek pernyertességének előmozdítása érdekében a Alperesi beavatkozó(.....) beavatkozott - a Budapest Környéki Törvényszék 2013. január 8. napján kelt 21.P.22.221/2011/46. számú részítélete ellen a III. rendű alperes által 49. sorszámon, a felperesek részéről 50. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

r é s z í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részíteletét részben megváltoztatja, és kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg egyetemlegesen a III. rendű alperesnek 50.000 (Ötvenezer) forint elsőfokú perköltséget, egyebekben helybenhagyja.

Kötelesek a felperesek egyetemlegesen a III. rendű alperes részére 10.000 (Tízezer) forint másodfokú perköltséget megfizetni.

A részítelet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság részíteletével a felperesek III. és IV. rendű alperesekkel szemben előterjesztett keresetét elutasította.

A részítelet indokolása szerint a felperesek házastársak, míg az V. rendű alperes ügyvéd foglalkozású, a II. rendű alperes tagja. A felperesek a 2007-es évben a korábbi, tulajdonukban álló ingatlant értékesítették és abból másik, kertes lakóingatlant kívántak vásárolni.

Az I. rendű alperes meghirdette a tulajdonában álló hrsz. alatt felvett, természetben az ... B., G. u. 19. szám alatti, lakóház, udvar, gazdasági épület megnevezésű 450 m² kiterjedésű lakóingatlant. Több érdeklődő közül a felperesekkel állapodott meg az adásvételben. A szerződés megkötéséhez kiváltott

tulajdoni lap másolat tanúsága szerint az I. rendű alperes 1/1 arányban volt tulajdonosa az ingatlannak, amelyet az O. F. K. Rt. javára 10.000.000 forint és járulécai erejéig jelzálogjog, valamint azt biztosító elidegenítési és terhelési tilalom, a B. Cs.Önkormányzat javára 104.500 forint tartozás következtében bejegyzett végrehajtási jog, az O. F. K.Rt. javára 9.517.105 forint és járulécai tartozás következtében bejegyzett végrehajtási jog, a Fővárosi Illetékhivatal javára 922.000 forint és járulécai erejéig bejegyzett végrehajtási jog, valamint a Fővárosi Illetékhivatal javára 21.000 forint és járulécai erejéig bejegyzett végrehajtási jog terhelte, mely terheket a szerződés 2. pontja feltüntetett.

Az ingatlan adásvételi szerződést B.-en 2007. augusztus 8-án az V. rendű alperes készítette és ellenjegyezte. A felperesek, mint állagvevők és az I. rendű felperes édesanyja, mint haszonélvezeti jog vevő vásárolták meg az I. rendű alperestől az ingatlant bruttó 22.300.000 forint vételárért. Ebből 10.800.000 forintot közvetlenül az I. rendű alperesnek megfizettek, a fennmaradó 11.500.000 forint vételárat a R. B.-től felveendő lakáshitelből kívánták kiegyenlíteni oly módon, hogy legkésőbb a szerződés aláírását követő 90 napon belül a pénzügyi intézet 11.000.000 forintot az O. F. K. Rt. irányában megfizet az ingatlan tehermentesítése érdekében, míg a fennmaradó vételár részletet az eladónak teljesítik. A szerződésben arról is rendelkeztek, hogy az I. rendű alperes, mint eladó a szerződés aláírását követő 3 munkanapon belül a vételár előleg átvételét követően az O. F. K.Rt. által követelt összeget 11.000.000 forintra csökkenti, valamint az egyéb terheket, amelyek együttes összegét 1.500.000 forintban jelölték meg, kiegyenlíti. A szerződés szerint a vevők a vételár teljes megfizetése után kerültek volna birtokba, azonban az I. rendű alperes ezt korábbi időpontban biztosította a felperesek részére, akik az ingatlanba beköltöztek és azon felújítási munkákat kezdték.

Az I. rendű alperes a B. Cs. Önkormányzat és a Fővárosi Illetékhivatal javára bejegyzett, összesen három kisebb összegű végrehajtási jog alapját képező tartozást megfizette, ezért ezek törlésre kerültek. Fennmaradt azonban az O. F. K.Rt. javára bejegyzett jelzálogjog, elidegenítési tilalom, valamint végrehajtási jog.

A szerződő felek az adásvételi szerződést 2009. szeptember 28-án módosították, ezt az okiratot dr. D. É. ügyvéd készítette el. A szerződésmódosítás szerint az I. rendű alperes az ingatlan további tehermentesítését magára vállalta, valamint hozzájárult ahhoz, hogy a tulajdonjog fenntartással történő eladás tényét az illetékes ingatlan-nyilvántartási hivatal a felperesek javára bejegyezze.

Az O. F.K. Rt. 2009. december 14-én úgy nyilatkozott, hogy az ingatlant terhelő tartozás 2009. november 26. napján 18.209.971 forint, egyösszegű teljesítés esetén azonban 14.000.000 forint megfizetését elfogadja a tartozás teljes körű rendezése érdekében.

A felperesek, valamint M. M.-né a Pesti Központi Kerületi Bírósághoz 2009. szeptember 14-én keresetet nyújtottak be az adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt. Kérték a perindítás tényének feljegyzését,

valamint a végrehajtás felfüggesztését. A PKKB hatáskörének hiányát állapította meg és a keresetlevelet a Fővárosi Bírósághoz áttette, ahová az iratok 2009. december 29-én érkeztek meg. A Fővárosi Bíróság a 2010. március 24-én kelt 64.P..../2009/6. számú végzésével elrendelte a perindítás tényének feljegyzését és az illetékes földhivatal részére 2010. március 26-án kiadni rendelte az előzetesen végrehajtható határozatot. Az ingatlan-nyilvántartás adatai szerint 2010. április 30-án az ingatlan már további végrehajtási joggal volt terhelt.

A felperesek 2010. május 17-én ismételten kérték a végrehajtás felfüggesztését, mely kérelmüket 2010. május 19-én újból előterjesztették. A Fővárosi Bíróság a kérelmet a 2010. május 28-án kelt 14. sorszámú végzésével elutasította. A felperesek 2010. július 23-án ismételt kérelmet terjesztettek elő a végrehajtás felfüggesztése iránt. Keresetüktől 2010. október 18-án elálltak, amelyre tekintettel a Fővárosi Bíróság a pert megszüntette.

A felperesek a 0106-....Vh..../2005. számú végrehajtási ügyben 2010. július 22-én keresetlevelet nyújtottak be, végrehajtási igénypert kezdeményeztek a bejegyzett végrehajtási jog jogosultjai, valamint a tulajdonos I. rendű alperessel szemben. Ez a kérelem 2010. július 23-án érkezett meg a Budapest XX-XXI. és XXIII. kerületi Bíróságra, amelyben a felperesek az ingatlan zár alá vételét is kérték. A bíróság részéről eljáró hivatalos személy 2010. augusztus 2-án a beadványt peres számra végrehajtási igényperként kérte lajstromoztatni és a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelemre is felhívta a figyelmet az utasításban.

A felperesek ezt követően 2010. november 25-én ismételten végrehajtási igénypert kezdeményeztek, ekkorra azonban már 2010. október 4-én végrehajtási árverést tartottak, amelyről felosztási terv készült, ez jogerős lett és a befolyt árverési vételár 2010. november 25-én kiutalásra került. A Budapest XX-XXI. és XXIII. kerületi Bíróság végzésével a felperesek végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmét 2010. november 29-én elutasította. Ezen iratokhoz kerültek csatolásra 2011. január 27-ei érkeztető bélyegzővel a 2010. július 23-án érkeztetett korábbi végrehajtási igényper keresetlevele és annak mellékletei. Az eljáró bíróság 2011. március 1-jén ismételten elutasította a végrehajtás felfüggesztése iránti felperesi kérelmet, a pert a bíróság a 2011. március 23. napján tartott tárgyaláson megszüntette arra tekintettel, hogy az első tárgyaláson a felperesek, illetve képviselőjük szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg és korábban nem kérték a tárgyalás távollétükben történő megtartását sem. E végzéssel szemben a felperesek fellebbezést nyújtottak be. A IV. rendű alperes neve, mint másodfokú bíróság a permegszüntető végzést helybenhagyta.

Jelen per I. rendű felperese 2008. szeptember 9-én feljelentést tett a Budapest XX. kerületi Rendőrkapitányságon az I. rendű alperessel szemben. A rendőrkapitányság határozatával a feljelentést elutasította, mert álláspontja szerint sem sikkasztás, sem csalás nem valósult meg, az I. rendű alperes a szerződéses kötelezettségét szegte meg, amikor nem tehermentesítette az ingatlant, ezért a bűncselekmény tényállási elemei nem állnak fenn.

A Budapesti XX-XXI. és XXIII. kerületi Ügyészség 2010-ben hét tényállás alapján

csalás és sikkasztás miatt vádat emelt az I. rendű alperes ellen.

A felperesek ilyen ténybeli előzmények után több alperessel szemben terjesztettek elő keresetet a bíróságon. Az elsőfokú bíróság elrendelte a III. és a IV. rendű alperesekkel szembeni kérelmek elkülönített tárgyalását.

A felperesek módosított keresetükben a III. rendű alperessel szemben személyhez fűződő joguk megsértésének megállapítását kérték arra hivatkozással, hogy a sikkasztás és csalás megvalósult az esetükben az első feljelentés idején is, azonban a III. rendű alperes szervezeti egysége akkor elutasította a feljelentést és a nyomozást csak két évvel később folytatta le. Ez a magatartás az egyenlő bánásmód megsértését és a jogbiztonsághoz való jog sérelmét eredményezte.

A IV. rendű alperessel szemben a felperesek az egyenlő bánásmód sérelmére hivatkoztak, mivel a végrehajtási igényperüket a bíróság késedelmesen iktatta külön perré, azt nem bírálta el és a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelemről nem döntött, ezért az ingatlan árverésre került. Előadták, hogy a kereseti kérelem egy évig feküdt el egy másik eljárásban, mely mulasztásával a IV. rendű alperes megakadályozta a felperesek jogérvényesítését.

A III. rendű alperes a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a 2008. évi feljelentés alapján nem volt alapos gyanú bűncselekményre, mert nyilvánvaló volt a tulajdoni lap másolat alapján, hogy az I. rendű alperes terhelt ingatlant adott el. A felperesek feljelentésben előadott problémája polgári jogi igény volt, mely polgári bíróság elé tartozott.

A IV. rendű alperes érdemi ellenkérelme is a kereset elutasítására irányult. Előadása szerint a végrehajtási igényperben bekövetkezett ügyintézési késedelem önmagában nem eredményezi a személyhez fűződő jogok sérelmét.

Az elsőfokú bíróság részítéletében a felperesek III. és IV. rendű alperesekkel szembeni keresetét nem találta alaposnak. Határozatát a III. és IV. rendű alperesek által tanúsított tevékenység idején hatályban volt 1949. évi XX. törvény, azaz a Magyar Köztársaság Alkotmányának 54. § (1) bekezdésére, 70/A. § (1) bekezdésére, a Ptk. 75. § (1) bekezdésére, 76. §-ára, 84. §-ának (1) bekezdés a) pontjára, az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (Ebkty.) 2. §-ára, 8. §-ának a)-t) pontjaira és 12. §-ára alapította.

Rögzítette, hogy a felperesek a III. rendű alperessel szemben lényeges nyomozati hibákra hivatkoztak. A beszerzett, illetve becsatolt nyomozati és büntetőeljárasi iratok alapján megállapította, hogy az I. rendű alperes mulasztása a felperesi feljelentés idején szerződéssel kapcsolatos polgári jogi mulasztás volt. Ekkor még nem állt rendelkezésre olyan adat, amely üzletszerűsége vagy folytatólagos elkövetésre utalt volna és fel sem merült, hogy több sértett van. A rendelkezésre álló adatok nem utalnak arra sem, hogy a III. rendű alperes szervezeti egysége a

felperesek valamely személyes tulajdonsága miatt eljárási szabályt szegett és a nyomozást ezen tulajdonságok miatt nem folytatta le.

A IV. rendű alperes vonatkozásában az elsőfokú bíróság azt vizsgálta, hogy az ügyintézési késedelem okai az Ebktv. 8. §-ában foglalt valamely személyes tulajdonság miatt következtek-e be. Megállapította, hogy a végrehajtási iratokhoz 2010. július 23-án benyújtott felperesi önálló kereseti kérelem peres számra való lajstromozása iránt az ügyintéző a Pp. 124. §-ának (1) bekezdése szerinti határidőn belül - 2010. augusztus 2. napján - utasítást adott. A IV. rendű alperes nem vitatta, hogy az irat csak az időközben beadott önálló kereset alapján indult peres eljáráshoz lett csatolva mintegy fél évvel később, arra nézve azonban adat nem merült fel és ezt a felperesek sem bizonyították, hogy a személyük sajátos, a hivatkozott jogszabályban megjelölt tulajdonsága miatt történt a mulasztás.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság nem látta megállapíthatónak, hogy a III. és IV. rendű alperesek hátrányos megkülönböztetésben részesítették a felpereseket eljárásuk során, ezért a felpereseknek a III. és a IV. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetét elutasította. Megjegyezte ugyanakkor, hogy az előadott ténybeli alapok a IV. rendű alperes részéről idézhettek elő jogsérelmet a felperesek oldalán, de azok minősítésére és orvoslására nem a felperesek által kért jogkövetkezmények szolgálnak. Tekintettel arra, hogy az alpereseknek perköltség igénye nem volt, ezért a határozathozatalt e tárgyban mellőzte.

A döntéssel szemben a felperesek és a III. rendű alperes nyújtottak be fellebbezést.

A felperesek fellebbezése az elsőfokú részítélet megváltoztatására és a III. és a IV. rendű alperesekkel szemben a kereset szerinti döntés meghozatalára irányult.

Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azonban abból téves következtetésre jutott. A III. és a IV. rendű alperesek olyan magatartást tanúsítottak a felperesekkel szemben, amely a felperesek társadalmi helyzetéből ered, és amelynek nincs ésszerű oka. A felperesek ügyét nem látták el gondosan és oly módon, ahogy a többi jogkereső ügyfél ügyét intézik. Ezzel az Ebktv. 10. § (2) bekezdésében meghatározott jogellenes elkülönítésnek minősülő magatartást tanúsítottak. A két jogalkalmazó mindkét esetben a gyenge jogérvényesítő képességű feleket sújtotta, magatartása a gyenge társadalmi érdekérvényesítő képességű csoport tagjaival szembeni háritásként valósult meg.

A III. rendű alperes magatartásával megvalósította az egyenlő bánásmódhoz való jog sérelmét, amikor a 2008. szeptember 9-ei feljelentés alapján megtagadta a nyomozati eljárás megindítását, majd ugyanezen tényállás mellett több mint egy év múlva az I. rendű alperessel szembeni feljelentést érdemben vizsgálta és megállapította a bűncselekmény elkövetésének alapos gyanúját.

A IV. rendű alperes szervezeti egysége eljárása során megsértette a Ptk. 76. §-ában megfogalmazott, az egyenlő bánásmód biztosítását előíró rendelkezést, mivel a 2010. július 22-én és 23-án a bíróságra érkezett keresetlevelet nem iktatta be. Ennek tényét a bíróság elnöke a 2011. január 25-én kelt levelében elismerte. E mulasztás következtében a bírósági eljárás nem indult meg 2010 júliusában, így a

felperesek nem tudták érvényesíteni az ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonjoguk megállapítására vonatkozó igényüket a perbeli ingatlanra. Emellett a végrehajtási eljárás felfüggesztése iránti kérelem elbírálására sem került sor, ezáltal nem volt akadálya annak, hogy 2010. október 4-én árverés keretében az ingatlant értékesítsék. A IV. rendű alperes továbbá a Budapesti XX-XXI. és XXXIII. kerületi Bíróság előtt folyamatban volt 17.P.XXI...../2010. számú eljárása során a jogszerűen el nem bírált elfogultsági kifogás ellenére tartotta meg a tárgyalást és hozott permegszüntető végzést, ami törvényellenes és megvalósítja az egyenlő bánásmódhoz való jog és a jogbiztonsághoz való jog sérelmét. Megjegyezték azt is a felperesek a fellebbezésükben, hogy az elsőfokú részítélet rendelkező része hiányos, mert abban az V. rendű alperes nem szerepel, miközben az indokolás utal rá.

A III. rendű alperes fellebbezésében az elsőfokú részítélet részbeni megváltoztatásával a III. rendű alperes elsőfokú perköltségének megfizetésére kérte a felpereseket kötelezni. Állítása szerint a részítélet indokolása iratellenesen rögzíti, hogy az alpereseknek perköltség igénye nem volt, ezért jogszerűtlenül mellőzte a határozathozatalt e tárgyban. A III. rendű alperes a perben nyilatkozatokat tett és képviselője útján a per tárgyalási határnapjain megjelent, amelyre tekintettel a kért jogtanácsosi munkadíj a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (1) és (2) bekezdése szerinti mértékben megilleti.

A felperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú részítéletnek a III. rendű alperes perköltsége vonatkozásában meghozott rendelkezése helybenhagyására irányult.

A IV. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú részítélet helybenhagyására irányult, annak helyes indokai alapján.

A felperesek fellebbezése nem alapos, a III. rendű alperes fellebbezése alapos.

Az elsőfokú bíróság a felpereseknek a III. rendű és IV. rendű alperesekkel fennálló jogviszonyában irányadó tényállást a teljes körűen lefolytatott bizonyítási eljárás alapján helyesen állapította meg, és abból helytálló érdemi döntést hozott. Kifejtett indokait a Fővárosi Ítéltábla mindenben osztotta, azok közül a fellebbezésekben foglaltakra tekintettel az alábbiakat hangsúlyozza.

A felperesek többször módosított keresetükben a III. rendű alperessel szemben személyhez fűződő joguk megsértését állították arra hivatkozással, hogy a III. rendű alperes szervezeti egysége a felperesek feljelentése következtében nem folytatta le a nyomozást az I. rendű alperessel szemben annak ellenére, hogy a sikkasztás és csalás már az első feljelentés idején megvalósult. Ezt a magatartást egyúttal az egyenlő bánásmódhoz és a jogbiztonsághoz való joguk megsértésének is tekintették. A IV. rendű alperessel szemben az egyenlő bánásmód sérelmére hivatkoztak arra alapítva, hogy a végrehajtási igényperben benyújtott keresetlevelüket a bíróság késedelmesen iktatta külön perré, azt nem bírálta el, a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmükről nem döntött, ezért árverésre került a

lakásuk.

A Ptk. 75. §-ának (1) bekezdése szerint a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak.

A Ptk. 76. §-a értelmében a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti a magánszemélyek bármilyen hátrányos megkülönböztetése. Hátrányos megkülönböztetést jelenthet a társadalmi vagy egyéb helyzet szerinti megkülönböztetés, ha a jogosultságok vagy a kötelezettségek körében a megkülönböztetésnek nincs ésszerű indoka.

A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban, hogy az egyenlő bánásmód követelménye szerint tartózkodni kell minden olyan magatartástól, amely bizonyos tulajdonságok alapján egyes személyekkel vagy személyek egyes csoportjaival szemben közvetlen vagy közvetett hátrányos megkülönböztetést eredményez. A hátrányos megkülönböztetés ezért lényegében az egyenlő bánásmód követelményének megsértését jelenti. A kifogásolt hátrányt okozó magatartást azonban akkor értékelheti a bíróság, ha azt az Ebktv. 8. §-ának a)-t) pontjaiban meghatározott védett tulajdonság miatt vagy arra tekintettel tanúsították. Az egyenlő bánásmód követelményének megsértése miatti elmarasztaláshoz ezért elengedhetetlen a jogszabályban felsorolt védett tulajdonság és az állított hátrány, valamint az ezek közötti oksági kapcsolat igazolása a jogsérelmet szenvedett fél által. A perbeli esetben azonban e körülményeket a felperesek nem bizonyították.

Helytállóan fejtette ki az elsőfokú bíróság az Alkotmánybíróság gyakorlatára utalással, hogy a felperesek által hivatkozott jogbiztonság követelménye, mint a jogállamiság leglényegesebb eleme, a norma világosságát foglalja magában, valamint azt, hogy a közhatalmi eljárások során ne kerülhessen sor önkényes döntésekre, azaz a jog szabályai világosak, egyértelműek, hatásukat tekintve kiszámíthatóak és a címzettjei számára is előreláthatóak legyenek. A jogi szabályozás a III. rendű alperes tekintetében a büntetőeljárásról szóló törvény, míg a IV. rendű alperes vonatkozásában a polgári perrendtartás szabályai. A III. és a IV. rendű alpereseknek jogalkotási hatásköre nincs, ennek ellenkezőjére alaptalanul hivatkoztak a felperesek a fellebbezésük kiegészítésében. A bíróságok ítélezésük során a jogszabályok értelmezésében nyújtanak segítséget, a jogbiztonság fent definiált alapelvét ezért eljárásuk nem sértheti.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság a beszerzett, illetve becsatolt nyomozati és büntetőeljárási iratok alapján a III. rendű alperes tekintetében, hogy a felperesi feljelentés idején még nem állt rendelkezésre olyan információ, amely üzletszerűsége vagy folytatólagos elkövetésre utalt volna az I. rendű alperes oldalán, és arra sem merült fel adat, hogy több sértett van. A rendelkezésre álló iratok a másodfokú bíróság álláspontja szerint sem támasztják alá, hogy a III. rendű alperes szervezeti egysége a felperesek valamely személyes tulajdonsága miatt eljárási szabályt szegett és a nyomozást ezen tulajdonságuk miatt nem folytatta le.

A IV. rendű alperes vonatkozásában helytállóan vizsgálta az elsőfokú bíróság annak tényét a felperesek keresete alapján, hogy a nem vitatott ügyintézési késedelem okai a felpereseknek az Ebktv. 8. §-ában foglalt valamely személyes tulajdonsága miatt következtek-e be. Helyesen állapította meg, hogy a felperesek által a végrehajtási iratokhoz 2010. július 23-án benyújtott önálló kereseti kérelem peres számra való lajstromozása iránt az ügyintéző a jogszabályban előírt határidőn belül intézkedett. Bár az irat ténylegesen csak az időközben beadott önálló kereset alapján indult peres eljáráshoz lett csatolva mintegy fél évvel később, arra nézve azonban adat nem merült fel és ezt a felperesek sem állították, hogy a személyük sajátos, a hivatkozott jogszabályban megjelölt valamely tulajdonsága miatt történt a mulasztás.

Alaptalanul hivatkoztak a felperesek a fellebbezésükben arra, hogy a két jogalkalmazó mindkét esetben a gyenge jogérvényesítő képességű feleket sújtotta, magatartása a gyenge társadalmi érdekérvényesítő képességű csoport tagjaival szembeni háritásként valósult meg, ezzel az Ebktv. 10. § (2) bekezdésében meghatározott jogellenes elkülönítésnek minősülő magatartást tanúsítottak. A felperesek az elsőfokú eljárásban nem bizonyították, hogy gyenge jogérvényesítő képességük következtében az általuk hivatkozott gyenge társadalmi érdekérvényesítő képességű csoporthoz tartoznának, erre vonatkozó előadást sem tettek. E hivatkozásuk ezért a Pp. 235. §-ának korlátozó szabálya következtében a másodfokú eljárásban már nem vehető figyelembe. Annak ténye pedig, hogy a Budapesti XX-XXI. és XXXIII. kerületi Bíróság előtt folyamatban volt eljárásban a bíróság esetlegesen a jogszerűen el nem bírált elfogultsági kifogás ellenére tartott tárgyalást és hozott permegszüntető végzést, az adott végzéssel szembeni rendes jogorvoslat keretében kifogásolható. Nincs arra lehetőség ugyanis, hogy személyiségi jogi perben bármely bírósági eljárás jogszerűségének felülbírálatára kerüljön sor.

Alappal kifogásolták azonban a felperesek a fellebbezésükben, hogy az elsőfokú részítélet hiányos, mert abban az V. rendű alperes nem szerepel, annak ellenére, hogy az indokolás utal rá. Ennek tényét a másodfokú bíróság is észlelte, ezért az V. rendű alperest a fejrészben az ítéltábla feltüntette. Mindez azonban nem valósít meg olyan súlyos eljárási szabálysértést, ami az elsőfokú részítélet hatályon kívül helyezését indokolná.

Alapos volt a III. rendű alperes fellebbezése, amelyben az elsőfokú részítélet részbeni megváltoztatásával a III. rendű alperes elsőfokú perköltségének megfizetésére kérte a felpereseket kötelezni. Helytállóan hivatkozott arra, hogy a részítélet indokolása tévesen rögzíti, hogy az alpereseknek perköltség igénye nem volt, ezért jogszerűtlenül mellőzte a határozathozatalt e tárgyban. A III. rendű alperes a 2012. március 22-én tartott tárgyaláson akként nyilatkozott, hogy perköltség igénye van, amelyet a vonatkozó IM rendelet alapján kér megállapítani (20. számú jegyzőkönyv 3. oldal alulról a negyedik bekezdése). A perben a III. rendű alperes nyilatkozatokat tett és képviselője útján a per tárgyalási határnapjain megjelent, amelyre tekintettel a kért jogtanácsosi munkadíj a 32/2003. (VIII.22.) IM

rendelet 3. §-ának (1) és (2) bekezdése szerinti mértékben megilleti. A másodfokú bíróság a III. rendű alperes képviselője által szerkesztett 2 beadvány és 4, egyenként egy óránál hosszabb tárgyaláson való jelenlét alapján a III. rendű alperes képviselőjével 10 órai munkát látott arányban állónak.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (R.) 3. §-ának (3) bekezdése alapján arra kötelezte a felpereseket egyetemlegesen, hogy 50.000 forint jogtanácsosi munkadíjból álló elsőfokú perköltséget fizessenek meg a III. rendű alperes javára.

Az eredménytelenül fellebbező felperesek a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése szerint megfizetni tartoznak a III. rendű alperes másodfokú perköltségét is, amelynek összegét az ítéltábla a R. 3. §-ának (2) és (5) bekezdése alapján állapított meg.

, 2013. október 31.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Békefiné dr. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

Dr. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: